

ma lähkäsin, kulla ei olle ka kuigi kauget
ennam, ja kullakubja jurest juhhatab teid ig-
gaüks senna, kuhho minna teid olleksin wi-
nud — Jummal aitko teid ja mind!

Nüüd olli Tio ja Rein jälle üksi, ja Tio
ütles: kes isse häddas, tunneb ka teise wae-
wa — ei Laur pakkund wanbrit, et ta kül-
seddasamma teed aias, ja se naene tulli om-
mast minnemisest taggasi, meid saatma —
kel hea põlli kã, mis se hõlib teistest. Siis
ütles Rein: Jummal tãnnatud, meie elio
ollu tãnnini kül rõmus ello, agga kelle hãd-
dalisest olleme meie ennast lahti lõnud? ja
seddasamma naest, kes nüüd kuddur, ollen
ma tunnud kui ta terve ja priisk olli, ja
sesamma helde meel juhhatas temma sãddant
ikka; kes temma wasto nuttis, selle seltsi-
mehheks ta kohhe jõi, kui ta muud abbi ei
wõinud anda — agga ehk praego ei panne
ükski temma ennese hädda tãhhele. Menda
jutto aiades katsusid nemmad, lãbbi metsa
heinafoormast mõda sada. Agga selle foorma
perremees kutsus Reinut ennesele abbiks, wan-

brit parrandama, ja Rein wastas, nago
kurjaga: ma ollen isse abbita! Gest, sest
naesest rãkides, tulli ta mele, kui mittokord
need temmastgi tagganend, kellele ta head
teind, ja se ligutas temma werd. Siis ütles
Tio jälle: oi, oi, Rein! dige praego nomi-
sid mind, ja nüüd teed isse patto, ja seia
aitma, ma lähhãn lapsega eel — kullas mind
ikka kãtte saad. Ja Rein wastas: anna
andeks! ja lãks aitma. Menda õiendab wag-
ga abbi-ello rahwas teine teise eeskimist, ja se
kallis janna: anna andeks leppib need
ikka ärra. Abbiakad, kes teie agga kurja
tehhes õhhes nous ollete, nõudke takka Tio ja
Reino meelt — soendage ommad sãddamed
nende armastusse tulle äres! siis teie kowwa
meel jääb pehmeks, enne kui põrgo tulluke
sedda weel kowwemaks kedab. Agga selle
tee-raia liggi, mis Tio metsast lãbbi pididi
minnema, olli õhhe sure kirowi warjul üks
wannahassi peaga mees istumas, — se laulis:

Kaske siin on ello te,
Siiski rõõm on taewa minnata!